
El cas Curial i Güelfa

Autor:

Data de publicació: 10-02-2019

és més que demostrat que el Curial és autèntic. Abel Soler acaba de publicar la tesi on ho demostra. L'autor és Enyego d'Àvalos de pare toledà i criat a València escriptor plenament catalanitzat a la cort del Magnànim i també dels Visconti. El treball de Riera és extraordinari però patinà amb el Curial. Una part de l'acadèmia patina ara quan no vol reconèixer la tesi de Soler.

Resposta d'en Rafel Mompó: és més que demostrat que el Curial és autèntic. Abel Soler acaba de publicar la tesi on ho demostra. L'autor és Enyego d'Àvalos de pare toledà i criat a València escriptor plenament catalanitzat a la cort del Magnànim i també dels Visconti. El treball de Riera és extraordinari però patinà amb el Curial. Una part de l'acadèmia patina ara quan no vol reconèixer la tesi de Soler.

Existeix un assumpte filològic, de romàntics trets i fonament de caràcter medievalista, que ha esdevingut polèmic per la biografia intel·lectual de Milà i Fontanals. L'historiador Jaume Riera Sans, el 1991, va plantejar el problema de la falsificació de certes suposades obres catalanes baixmedievales, entre elles Curial e Güelfa.⁷

Riera, amb evident segona intencionalitat, i potser un punt de provocació, li atribueix a Milà la falsificació literària d'aquesta novel·la cavalleresca en romanç català però de trets valencians, si més no lèxics. Es tracta d'un text del segle XV i escenari europeu que en realitat va venir a descobrir, assenyalant-discretament en un article científic, el mateix Milà, a qui no molt se li ha reconegut, i el manuscrit únic potser va ser enquadrat a Toledo al començament del XVI. Cal dir que sens dubte és Milà l'únic filòleg conegut capaç d'haver compost un text literari "medieval" en llengua catalana: de fet va compondre poemes que s'aproximen a això i són perfectament coneguts.

L'obra ha estat traduïda a diversos idiomes i l'atribució tècnicament molt discutida per diversos especialistes, fins i tot apel·lant al suport material del manuscrit. No obstant això, la professora Rosa Navarro Durán també ha insistit en la idea de la suposada falsificació, i a més a més hi ha fins i tot qui pensa en el sentit exemplar d'aquesta difícil atribució

Referències

Nada menos que la extensísima y pionera Historia de las Ideas Estéticas de Menéndez Pelayo, que lleva extremada dedicatoria a Milà (A la buena memoria / del Excmo. Señor / D. Manuel Milà y Fontanals...., dedica este libro, como recuerdo de los días en que recibió su docta enseñanza / Marcelino Menéndez Pelayo: / 'Tu duca, tu signore e tu maestro'. / Dante, Inf., Canto II.), es cumplimiento de un deseo expreso del maestro a su discípulo.

? Puede verse la edición y estudio de Luis Guarnier, El Europeo (Barcelona, 1823-1824), Madrid, CSIC, 1953.

? Cf. P. Aullón de Haro, "Estudio Preliminar" (2002) a Estética y Teoría literaria y "Prefacio" (2013) a Principios de Estética de Milà. Véase Bibliografía.

? Texto reeditado en Analecta Malacitana, Universidad de Málaga, núm. XV, 1-2 (1992). Más tarde, en 1999, en Barcelona,

? Edición moderna de la obra, en Madrid, Verbum, 2002; y además de los Principios de Estética o de Teoría de lo Bello, diez años después. Es de saber que durante todo el siglo XX la obra de Milà apenas recibió más atención editorial que la promovida por Martín de Riquer. Véase el epígrafe de Bibliografía.

? Las obras de teoría estética de Milà fueron editadas conjuntamente por Menéndez Pelayo como primer volumen de las Obras Completas con el subtítulo de Tratados Doctrinales (1888). Véase Bibliografía.

? Publicado más tarde en Actes del novè Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, Vol. I, 1991-1993, pp. 425-491.

? Son dos los artículos en los que la profesora Navarro Durán sostiene que Curial e Güelfa es una falsificación de Milá y Fontanals: "The gothic novel Curial e Güelfa: an erudite creation by Milà i Fontanals" «Copia archivada». Archivado desde el original el 31 de diciembre de 2016. Consultado el 30 de diciembre de 2016. y "Misterios en una extraña novela: Curial e Güelfa" [1] .

? Este asunto, que encierra motivaciones complicadas, fue objeto de sucesivos artículos de prensa sobre todo a partir de 1991, especialmente en el periódico El País.